

1908-12-28

AFSENDER

Niels Skovgaard

MODTAGER

Joakim Skovgaard

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Generel kommentar:

Se også Mappe 44 nr. 24 a-c fra
Susette Skovgaard til Joakim
Skovgaard angående hans afslag på
at hjælpe hende med penge.

Afsendersted:

Torre Pellice

Modtagersted:

København

Omtalte personer:

Hans Nicolai Holten

Immanuel Holten

Susette Cathrine Holten

Aage Holten

Viggo Pedersen

Agnete Skovgaard

Ebbe Skovgaard

Else Skovgaard

Hjalte Skovgaard

Ingeborg Skovgaard

Arkivplacering:

Mappe 44 nr. 25a-d

DOKUMENTINDHOLD

Niels Skovgaard gengiver et brev, som han har skrevet til Susette Holten i anledning af at hun har bedt dem om hjælp til at frigive de penge, som er båndlagt i Aages navn ved Overformynderiet. Brødrene vil ikke hjælpe hende, da de frygter, at Nikolai Holten bruger alle pengene op. Niels Skovgaard har ingen tillid til Nicolai Holten og opfordrer Susette Holten til at rejse hjem til Danmark med lille Aage.

Niels Skovgaard fraråder Joakim Skovgaard at blive professor ved Dekorationsskolen. Han bryder sig ikke om den akademiske tilgang til kunst og mener, at Joakim Skovgaard ville bruge sin tid bedre på at male og lære fra sig på den måde.

TRANSSKRIFTION

Mappe 44 brev 25 A og fortløbende

Torre Pellice

28.12.08

Kære Joakim ! Tak til Dig og Agnete for gode juleønsker. Du vil høre min mening om Cathrines anmodning. Jeg har skrevet et brev til hende og jeg synes Du får bedst svar ved at jeg kopiere det til Dig, så ved Du også hvad jeg har skrevet til hende, og kan indrette Dit svar til hende derefter, ved måske at undlade at skrive det samme som jeg, men i hvert tilfælde supplerer hvor Du synes mit mangler noget. F.eks har jeg ikke omtalt, hvor lidt det svarer til hinanden, at hun først ligesom N. forklarer at de vil sætte pengene i papirer, og nu vil sætte dem i forretningen.

Hvis Holten (kaptajn) synes at pengene skulle sendes, så skulle Du vist tale med Åge H., for han og hans kone ser meget klart og forstandigt på sagerne og kan jo om det skal være tale med Immanuel H.

Brev til Cath.

Jeg fik at brev fra Joakim nogle dage før jul, og da jeg troede det var et julebrev, gemte jeg det til juleaften, men skønt det nok sluttede med en julehilsen, så handlede det dog mest om Dine sager, og der medfulgte et brev fra Dig. Gid jeg dog ikke havde gemt det, for det var svært at live i juleglæden efter at det var læst. Nå ! men til sagen. Du har den mening at Du ikke kan skrive så vi rigtigt kan forstå Dig, og jeg havde nær sagt, truer os med et besøg i den anledning. Om Du kunne tigge så længe at Joakim gav efter (jeg har jo ikke nogen afgørelsesret) det ved jeg ikke, men jeg håber at det ikke vil ske, og da vilde Din rejse jo kun være en unødigt udgift, som du hellere skulde spare. Hvad jeg derimod ved, er at Du ikke behøver tale med os for at skal forstå Dig, det er nemlig let nok. Jeg har aldrig haft gode tanker om Amerika, og de oplysninger Du stadig har

givet, har såmænd sat os tilstrækkelig ind i forholdene til at vi fuldt ud kan forstå dine bekymringer for Åge og dele dem med Dig.

-2-

Ja, det er virkelig, som Du skriver, alvorligt, men skønt jeg ikke alene forstår Din ængstelse og deler den med Dig, så den også gnaver på min hjærterod, så er jeg dog ikke på nogen måde bange for at tage det ansvar at råde Joakim til ikke at give efter, da jeg er fuldstændig klar over, at dette vilde være fortvivlende galt. At skrive til dig, kære Søster hvorfor jeg ser sådan på det, er tungt, men nu må det til, hvor ondt det end vil gøre Dig. Det er fordi jeg ikke har nogen tillid til N. end nul. Jeg tvivler ikke på, at det egentlig er ham, der står bag Dit forlangende, måske uden at Du selv har lagt mærke dertil, eller vilde være i stand til at se det, for overfor ham kan Du nu engang ikke se klart og fornuftigt, og om Du kunde, så tør Du ikke. Men sagen er, at skal der blive noget af ham, så må han lære at stole på sig selv og ikke kunde få penge at råde over, hver gang han fløjter. En hurtig opgang i hans finanser er jeg overbevist om, at han ikke tåler. Den eneste mulighed for at det skal ende godt ser jeg i, at han selv må arbejde sig frem, og det helst lidt småt, men jeg må tilstå, at selv uden at han får hjælp, har jeg ikke megen tro på, at det bliver godt, for selv om jeg tror, at der virkelig er meget godt hos ham, så er han af så svag karakter og så gennemløgnagtig, at det skal holde hårdt for det gode at vinde overhånd. Her mener jeg, at det er at Du ved at vælge at rejse med til Amerika har påtaget Dig en stor og skøn opgave, men jeg er ikke i tvivl om, at dette arbejde vilde blive ganske ødelagt for Dig, dersom I nu fik Jeres ønsker opfyldt. Du skriver, at Du kæmper for Din søn, men Du valgt også at kæmpe for Din mand, og Du kan ikke forene disse to ting på den måde Du tænker. Er Du nu overbevist om, at Du bør lade alt andet vige, for at Åge ikke skal blive gammel i Amerika, så ser jeg ikke rettere, end at Du bør rejse hjem med ham, Og lade N. Sejle sin egen sø. I Danmark kunde Du nok slå Dig igennem. Vil Du imidlertid ikke slippe N. så må Du se det amerikanske uhyre i øjnene og kæmpe med det om Åge. Hvilken af disse ting Du vælger tør jeg ikke give råd om

-3-

og det kunde jeg såmænd også spare, for Du plejer ikke at høre efter, hvad jeg siger. Jeg ved, jeg ikke kan få Dig til at se tingen, som den er, og det eneste jeg kan gjøre, er at værne om de penge der er, så at Du og Åge ikke står helt bare, hvis det igen ramler, hvilket jeg mener, der er stor mulighed for at det gjør. Ja rent ud sagt frygter jeg, at dette ønske om at få pengene fra Overformynderiet betyder, at det allerede er galt fat, at N. allerede har brugt penge, som du ikke ved om, og er i gæld, som han ved dem vil klare,

hvis det ikke er, at han nu af jeres medgang er kommet i tanker om, at han igen vil begynde at flotte sig. Du kan af dette se, at jeg tror, at den allermest usikre måde at anbringe Åges penge på, er at lade N. få fat i dem, og at Dine meninger om, at papirerne som ligger i Overformynderriget ikke er sikre, er noget vrøvl, uden for så vidt, at intet i verden er sikkert. Angående dette om usikkerheden, så tager jeg det egentlig kun som et påskud, men tror Du det virkelig, så vil jeg bede Dig se at bevare ligevægten lidt mere. Da Du skulde rejse, vilde Du på ingen måde tro, at rygterne om tilstanden i St. Francisko talte sandt, skønt de dog ikke engang var slemme nok, men sagde, at på afstand blev alting overdrevet, nu derimod er Du slået over i modsætningen og tror så gerne rygter om de danske forhold, skønt Du dog kender noget til Danmark og måtte vide, at forholdene er ret ordentlige. De vil vist også, efter hvad der er sket, netop bliver bedre. En bedrager af Albertis størrelse er dog hjemme ganske enestående, og selv om vi nok har mange mindre, både hjemme og bortrejste, så er det dog vist så godt som nogen steder i verden, kun må man lære ikke at betro penge til dem, som har vist sig at være bedragere. Ja Søster, nu har jeg skrevet ganske rent ud, Du har nødt mig dertil, og jeg har Dig for kær til at turde lade være, men det har været frygtelig hårdt. - - - Å nej ! Det er strengt, men jeg må dog skrive mere endnu denne gang, for hvis det er muligt, at åbne øjnene på Dig, for så kan jeg dog håbe, at jeg ikke oftere må sende Dig

-4-

et så skrækkeligt brev. Ingeborg fortæller, at Du engang har spurgt, hvorfor Joakim og jeg havde betroet N. de papirer, som han opbevarede for os. der lå vel en slags bebrejdelse deri, nemlig at vi havde ledet ham fristelse. Jeg må da oplyse, at det var N. der opfordrede os dertil, vi var dengang godtroende, Du må gerne sige dumme, og vi havde jo ikke selv noget pengeskab. Jeg tør ikke sige, at der lå noget galt bagved hans opfordring dertil, skønt man kan jo gøre sig tanker derom, men når han lånte penge af os, så hed det, at det var til at købe mere vin for, til at udvide forretningen med, akkurat som det nu hedder ved denne lejlighed, men den tale lader jeg mig ikke mere narre af. At han kunne bringe det over sit hjerte at lokke Faster og sin moder til at gå i kaution for ham, var dog det værste. Faster vilde jo på ingen måde risikere, at der ved ham kunde mistes mere end Din arvepart, hun vilde ikke låne ham mere, men han bildte hende ind, at en kaution ikke var som et lån, og at pengene ikke kunde mistes ved en sådan. Og da det kom op, at det var galt fat og jeg fik at høre om den kaution og talte med Faster, så turde hun vist ligefrem ikke tro, at der var fare for de papirer. Jeg skriver ikke disse ting for at pine Dig,

nej gid jeg kunde lade alt det skidt ligge, men for at Du kan forstå, hvor vel grundet min mistillid er. Det var jo nemlig ikke i en periode, at han var kommet ind i noget fortvivlet, indtil han blev hjulpet ud af det, og så blev pålidelig, nej han blev hjulpet, men fortsatte med at være upålidelig indtil vi alle kunde se, at hjælp var håbløs. Ligesåvel som jeg inderlig forstår Din angst for Åge, forstår jeg og deler Din angst for, at arbejdet skal gå Dig over kræfterne, og kunde er hjælpes på det, synes jeg, var meget vundet, og et forsøg i den retning burde mulig prøves. Jeg synes nemlig, at det ser ud, som om det er noget I trænger langt mere til end penge. Måske det er en vild tanke, men der går så mange hjemme, som vil drive på kunsten, men som dog kun har meget ringe udsigter, og som måske ved at tage over til Jer, kunde skabe sig et ud-

-5-

Dette er ganske, som jeg har skrevet til C. Jeg har ondt af Dig, som er i den stilling at skulle tage bestemmelsen, men netop derfor har jeg villet

-5-

ikke alene råde Dig klart og bestemt, men også lægge det klart frem for Cathrine, at jeg fuldt vil dele ansvaret for et nej med Dig. Jeg vil gentage for Dig, at jeg netop frygter at den anmodning netop betyder, at N. netop har begyndt at lave noget galt, som han vil søge at klare på den måde, men skal det revne, så må det helst ske jo før jo hellere. Hvem ved, om han måske ikke har fået de store bestillinger, han har haft, ved bestikkelse og lånt penge dertil uden C 's vidende, mulig han på den måde har givet langt mere ud end han har tjent, og mulig han vilde fortsætte på den måde i håb om, at når han først har skabt sig en stor forretning, at det så skulde komme igen. En stor forretning har jo også den tillokkelse, at han så kunde gå omkring og se til arbejdet, uden selv at arbejde med. Nå jo, dette var nu om den sag, men jeg har også noget på Hjærtet angående Dig. Viggo skriver, at man vil have Dig til at blive professor ved dekorationsskolen, og at Du er villig dertil. Formodentlig kommer en advarsel for sent, men jeg vil nu skrive den alligevel. Jeg synes, at det vilde være en ligefrem ulykke. Det vil tage meget for meget af Din arbejdskraft og dine kræfter, som landet trænger så umådeligt til at Du bruger til selv at gøre noget, (ja dette er skam hverken smiger eller blind overvurdering af Dig, det er den nøgterne virkelighed) må Du ikke øde på en flok elever, hvorimellem der vel nok vil komme talenter, men dog mange flere undermålere. Heller ikke tror jeg, Du har særlige evner som lærer i den forstand. De unge vilde lære langt mere af Dig ved at få mange gode dekorative arbejder fra Din hånd. Nej var det som medhjælpere ved en dekorativ opgave som Viborg, på den måde tror jeg, Du har glimrende

evner som lærer. Og så er det min overbevisning, at en akademiundervisning, hvor god den så end er, er et tarveligt surrogat for den undervisning, en elev får ved at hjælpe en mester. I kunstens store tider er eleverne jo uddannede på den måde. Det er i vor forkvaklede tid at man tager det på den

-6-

teoretiske skolemæssige måde Og selv om Du kan gøre det forkvaklede lidt mindre forkvaklet, så bliver et dog halv skidt, og Du har evner til at gøre noget udmærket. Jeg er bange at det er ængstelighed overfor Din families underhold, der gør et, f.eks. tanken på enkepension, men du bør være mere modig. Så længe Du lever og har arbejdsevne, så klarer Du det nok, så det er kun tanken på pension, som jeg synes vejer noget, men bør det være afgørende? Jeg synes, Du må håbe på livet og lægge tingene i Guds hånd.

Vi har det godt her, men vi har længe haft mørkt og dårligt vejr og et rædsomt føre, akkurat ligesom hjemme Det har jo gjort julen mere hjemlig, men vi håber alligevel på noget andet. Så mørkt som hjemme er det jo alligevel langt fra. Nu sner det tykt, og alt vi kan se igennem den faldende sne er hvidt. Vi har såmænd oplevet hele tre juletræer. Juleaften havde vi selv et, som prof. [?Vinay] egenhændigt havde bundet sammen af Cypres grene, det var på min højde. Juledag var vi til stort juletræ hos [?Gannets], det var en fyr, ikke sammenbundet, og dagen efter til et sammenbundet cyprestræ (også ganske stort) hos Vinays, så juletræ har vi da ikke savnet. I ferien vil Vinay og frue gerne en to dages tur med os ind til den franske grænse, men vi må have bedre vejr, hvis det skal blive til noget. Under disse forhold kommer Hjalte ikke meget ud, men det var netop sol, den dag vi var hos Vinays, og han tålte det godt, skønt han først kom hjem ved aftenstid.

Det er sandt, Du skriver jo om en auktion. Jeg ved ikke ret, hvad jeg skal sige dertil. Det er jo mange penge, at de vil have, en mindre sum bryder de sig måske slet ikke om, men mulig der kunde komme meget ind, jeg ved virkelig ikke, hvad der er tilbage af billeder. Skulde vi bidrage med noget til auktionen så skulde det være for at gøre den fyldigere, men jeg mener ikke, at der var mening i, at i gav afkald på noget af det, som

-7-

kom ind derfor. Kommer Cath. Til at lide nød, og der ikke er andet at tage af, så må vi vel tænke på at hjælpe hende, men til det de nu vil have penge til, hvad det så end er, så er det meningsløst at vi bidrager. Jeg vil det da ikke. Jeg tænker også, at tiden til en auktion er skidt. Ganske vist gik Viggos auktion godt, men Karl Jensen skriver, at der intet sælges på

juleudstillingerne. Og hvad skal jeg elendige skaffe var jeg hjemme ville det ikke blive så let for mig, men nu - - - forstanden står stille. Ja jeg kunde sende det ene af de to ting jeg har malet her, det andet kan jeg ikke undvære. Det er et ganske pænt et, som jeg egentlig nok kunde have lyst til at sende til forårsudstillingen, for ellers får jeg kanske ikke noget med der, men det kunde jeg jo nok lade gå til auktionen, men dermed måtte i vist også lade Jer nøje.

Jeg skal hilse meget fra Ingeborg, som sammen med mig takker så meget, fordi I tager Jer så meget af vores drenge, særlig Ebbe i julen, det er vi meget glade for. Og vi takker også for Agnetes brev. Og så hilser Hjalte og Irma og Else vil også føje en hilsen til.

At Cath. Om fem år skulde sende Åge hjem tror jeg ikke på. Hun slipper ham vist ikke fra sig, og det kan jeg ikke fortænke hende i.

Elise løber nu omkring som en lille snurretop. Det er umuligt at lade være at forkæle hende lidt. Lev nu vel i det nye år enten som professor eller ej, og tak for det gamle. Og så en hel pose hilsener til alle ungerne.

Din broder Niels

Det har taget et par dage at udarbejde disse skrivelser.

Torre Pellice.

28. 12. 08.

Kære Joakim! Tænk til Dig og dine for
gode juleønsker. Du vil høre min ~~mening~~
mening om Cathrines anmodning. Jeg har
skrevet et brev til hende, og jeg synes Du får
bedst være, ved at jeg kopierer det til Dig, så
ved Du også hvad jeg har skrevet til hende, og
kan indvirkende på det svar til hende derefter, ved
mistet at undlade at skrive det samme. Som jeg
nu i hvert tilfælde supplerer hver Du synes
niet mangler noget. Tænk, har jeg ikke ondt,
hvor lidt det svarer til hinanden, at hvem først
ligesom N. fortæller, at de vil sætte pengene i
kasser, og nu vil sætte dem i forrentningen.
Hvis J. H. Holten (Kaptein) synes, at pengene skulde
sendes, så skulde Du vist Tale med A. H. for ham
og hans kone der meget kært og forstående på sagen,
og kan jo om det skal være, Tale med Immanuel H.
Du må blot ikke lade dem ^{men} lade hvad jeg har skrevet
dem berøre at vi havde betrukket ^{men} dem i oplysning,
ellers må De gøre se hvad jeg skriver.

Brev til Cath.

Jeg fik et brev fra Joakim nogle dage før jul, og
da jeg troede, at det var et julebrev, gavt. jeg det til jule-
aften, men skint det nok sluttede med en julekalender,
så handlede det snarere dog mest om Dine dage, og
der medfulgte et brev fra Dig. Givt jeg dog ikke havde
givet det, for det var svært at blive i julegløden efter,
at det var læst. Næsten til sagen. Du har den
mening, at Du ikke kan skrive så vi rigtig kan
forstå Dig, og, jeg havde nær sagt, Træ og med et be-
tydning. Om Du kunde Tigge så længe, at Jo-
akim gav efter, (jeg har jo ikke nogen afspjældning)
det ved jeg ikke, men jeg håber, at det ikke vilde ske,
og da vilde Din rejse jo kun være en unødigt udgift,
som Du hellere skulde spare. Hvad jeg derimod vid,
er at Du ikke behøver at Tale med os, for at vi skal
forstå Dig, det er nemlig det nok. Jeg har aldrig
haft gode Tanker om Amerika, og de oplysninger Du
stadig har givet, har sinvendt set os tiltrækkende ind
i forholdene, til at vi fuldt ud kan forstå Dine be-
hovninger for lige og dele dem med Dig.

Ja det er vistnok, som Du skriver, alvorligt. Men
skönt jeg ikke allene forstår Din angstelse og deler
den med Dig, så den også gnar på min hjertesod,
så er jeg dog ikke på nogen måde bange for at tage
det ansvar, at råde Joakim til ikke at give efter,
da jeg i faldstændig tror over, at dette vilde være for-
tørvelende galt. At skrive til Dig kan Jøster hvorfor
jeg er sådan på det, er tungt, men nu må det til,
hvor godt det end vil gøre Dig.

Det er fordi jeg ikke har mere tillid til N. end ^{med}
Jeg tvivler ikke på, at det egentlig er ham der står
bag Dit forlangende, måske uden at Du selv har lagt
mærke dertil, eller vil være i stand til at se det, for
overfor ham kan Du nu engang ikke se klart og
foruflist, og om Du kunde, så tør Du ikke. Men sagen
er, at skal der blive noget af ham, så må han lære at
stole på sig selv, og ikke kunne få penge at råde over,
hvorefter han fløjter. En hurtig opgave i hans finan-
ser er jeg overbevist om, at han ikke tager. Den eneste
mulighed for at det skal ende godt ser jeg i, at han
og selv må arbejde sig frem, og det helst lidt snart
men jeg må tilføje, at selv uden at han får hjælp,
har jeg ~~ingen~~ ^{ingen} ~~Tillid~~ ikke nogen tro på, at det bliver
godt, for selv om jeg tror, at der virkelig er noget
gult hos ham, så er han af så sød en Karakter og
så gennemslagsmagtig, at det skal holde hårdt for
det gode at vinde overtræng. Her mener jeg at
det er, Du ved at vælge at rejse med til Amerika,
har påtaget Dig en stor og skøn opgave, men jeg
er ikke i tvivl om, at dette arbejde vilde blive
ganske odelagt for Dig, dersom I nu fik jeres
ønske opfyldt. Du skriver, at Du kæmper
for Din søn, men Du har valgt, også at kæmpe
for Din mand, og Du kan ikke foruflist disse
to ting på den måde Du tænker. Er Du nu over-
bevist om, at Du bør lade alt andet vige, for at
jag ikke skal blive gammel i Amerika, så
ser jeg ikke rettere, end at Du bør rejse hjem med
ham, og lade N. rejse sin egen vej. I Danmark
kunde Du nok slå Dig igennem. Vil Du imidlertid
ikke slippe N., så må Du se det amerikanske
ulage i øjnene og kæmpe med det om dig. Hvilken
af disse ting Du skal vælge, tør jeg ikke give råd om, og

SKOVGAARD-MUSEET
Mappe *✓✓* Nr. *25A*

3) det kunde jeg saameend oppe spare, for Du plejer ikke
at høre efter hvad jeg siger. Jeg ved, at jeg ikke kan
få Dig til at se Tingen som den er, og det eneste jeg kan
gjøre, er at være om de penge der er, så at Du og
Agn ikke står helt borte, ^{trods} det igen rækker, hvilket
jeg mener, der er stor ~~mulighed~~ ^{for}, at det sker.
Ja rent ud sagt fryster jeg, at dette ønske om at få
pengene fra overformuerens ^{betegnelser}, at det allerede
er gælt fat, at W. allerede har brugt penge, som Du
ikke ved om, og er i gæld, som han ved dem vil klare,
hvad det ikke er, at han nu af Jers medgang er kom-
men i Tanker om, at han igen vil begynde at fløtte
sig. Du kan af dette se, at jeg tror, at den aller
næste videre måde at anbringe Agns penge på, er
at lade W. få fat i dem, og at Dine meninger om
at papirerne som ligger i overformuerens ^{betegnelser} ikke
er sikre, er noget vrøvl, uden for så vidt, som at intet
i verden er sikkert. Angående dette om usikkerheden,
så tager jeg det egentlig kun som et påskud, men tror
Du det virkelig, så vil jeg bede Dig se at bevare lige vej-
en lidt mere. Da Du skulde rejse, vilde Du på ingen
måde tro, at rygtene om tilstandene i St. Francisco
talte sandt, skønt de dog ikke engang var alermest
nok, men sagde, at på afstand blev alting overdre-
vet, derimod er Du slæbt over i modsetningen og
tror så gerne rygterne om de danske forhold, skønt
Du dog kender noget til Danmark og måtte vide, at
forholdene er ret ordentlige. De vil vist oppe, efter
hvad der er sket, næsten blive bedre. En bedrager
af Alberts størrelse er jo dog hjemme ganske en-
stående, og selv om vi nok har mange mindre, både
hjemme og bortrejste, så er det dog vist så godt
som ingen steder i verden, kun må man lære
ikke at betro penge til dem, som har vist sig at
være bedrager. Ja Foster: nu har jeg skrevet
ganske rent ud, Du har nødt mig dertil, og jeg
har Dig forklar til at turde lade være, men det
har været frystil; hårdt. — ^{Altså} det er strengt
men jeg må dog skrive mere end den dengang, for
hvad det er muligt, at åbne øjnene på Dig, for så
kan jeg dog måske på at jeg ikke efter må lade Dig

et så skæbefuldt brev. Jørgens fortæller, at Du
engang har opvokset, hvortil Jørgen og is dog havde
betruet M. de papirer, som han opbevarede for os.
Der lød vel en slags bebrødelser deri, nemlig, at vi
havde ledet ham i færdsløse. Jeg må da oplyse, at
det var M. der opfordrede os dertil, vi var dengang
godtroende, Du må gøre sig dumme, og vi havde
jo ikke selv noget pangske. Jeg tør ikke sige, at
der lød noget galt bagved hans opfordring dertil,
thi man jo kan spørre sig tanker derom, men når
han lærte penge af os, så lod det, at det var til
at købe mere vin for, til at udvide forretningen med,
atkurat som det nu budder ved denne lejlighed,
men den Tale lader is mig ikke mere nær af.
At han kunde bringe det over sit hjerte, at
lokke Fæster og sin moder til at gå i Kaution for
ham, var vel dog det værste. Fæster vilde jo på ingen
måde risikere, at der ved ham kunde mistes mere,
end sin arvpart, han vilde ikke lade ham mere,
men han bildte hende ind, at en Kaution ikke
var som et lån, og at pengene ikke kunde mistes
ved en sådan. Og da det kom op, at det var galt fat,
og is fik at høre om den Kaution og Tale med Fæster, så
turde han intet ligesom ikke tro, at det var fare for de
papirer. Jeg skriver ikke dine Ting for at give Dig,
nej gid is kunde lade alt det skidt ligge, men for at
Du skal forstå, hvor vel grundet min mistillid er.
Det var jo nemlig ikke i en periode, at han var kom,
men ind i noget fortvivlet, indtil han blev hjulpen ud
af det, og så blev pålidelig, nej han blev hjulpen, men
fortsatte at være upålidelig, indtil vi alle kunde se, at hjælp
var hjælpeløs. Ligesåvel som is indelig forstår Din angst
for os, forstår og deler is Din angst for at arbejdet
skal gå Dig over kræfterne, og kunde der hjælpes på det,
ville der, synes jeg, være meget vundet, og et forsøg i den
retning burde nemlig prøves. Jeg synes nemlig, at
det ser ud, som om det er noget I trænger længe
til end penge. Måske det er en vild Tanke, men
der går så mange hjemme, som vil drive på Kanten,
men som dog kun har meget ringe udbytte, og som
måske ved at tage over til Jer, kunde skabe sig et ud-

SKOVGAARD-MUSEET
Mappe 44 Nr. 25B

3) Komme, og tillige hjælpe Dig med at spørge. Jeg ved ikke om et sådant menneske var at finde, men var det ikke et forsøg værd? For at nævne et eksempel, så er der den unge pige, som engang bods hos Signe og Thoa, jeg husker ikke hendes navn. Hun var jo vist meget stærkt vant og kunde vist tage fat, og hendes arbejde såhelt vist meget i dekorativ retning. Når Du f. eks. får hende til hjælp, når et dekorativt arbejde stod på, så kunde, når der en tid intet sådant var, hun og Du skiftes til at passe butikken, og den anden indrømme gjennem studier, som var anvendelige ved det næste, eller I kunde male billeder, som der dog måske kunde være salgsmulighed for. Kunde Du på den måde foruden at få hjælp til arbejdet, tillige komme noget ud i naturen at male, så vilde det sikkert forfriske og styrke Dig. Tank over det. For tydeligheds skyld, lad mig tillige sige: at når Du finder, at det var galt, at vi betroede N. pige, hvad det naturligvis også var, så må Du fornuftigvis også være enig med os om. Det var jo dengang vore egne penge, som vi havde lov til at gøre med, hvad vi vilde, men her drejer det sig om N. s penge, og selvfølgelig må vi så være langt mere forsigtige. Og så er der den forskel, at han dengang ikke havde vist, at han kunde misbruge os tillid, men at vi nu ved, at han har kunnet gøre det, selv om vi håber på, at han ikke vilde gøre det mere. Men var det dengang galt at lægge fristelsen for ham, så er det så visst også galt nu, da vi kender hvor svag han er. Helt anderledes vilde jeg se på det, hvis I ikke var kommen igang derovre, men led nød, hvad altså også gik ud over os, så kunde jeg tilvænde, at der toges af pengene, men ikke nu I siger, at det går godt. Hvis I skulde have pengene, når det gik dårligt, hvad Du vist ikke vilde finde galt, og I også skulde have dem, når det går godt, hvad mening er der så overhovedet i at de er sat fast? For Du virkeligt, at vi har indrettet det sådan ganske tankeløst her i regit.

Det er ganske som jeg har skrevet til C. Jeg har endt af Dig, som er i den stilling at skulde tage bestemmelser, men netop derfor har jeg villet

ikke allene sige Dig klart og bestemt, men ogsaa lade
det klart frem for Catharin, at jeg fuldstoendigt vilde
ansvare for et nej med Dig. Jeg vil gaae for Dig,
at jeg frygter at den anmodning netop betyder, at
M. allerede har begyndt at lave noget galt, som han
vil ogsaa at klare paa den maade, men skal det ronne,
sa maade det helst ske jo for jo hellere. Thven ved, om
han maaske ikke har faaet de store bestillinger han har
haaft, ved bestikkulter, og laant penge dertil uden Cath.
vidende, mulig kan han paa den maade har gjort langt
mere ad end han har Tjant, og mulig kan vilde
fortsaette paa den maade i haale, om at naar han først
harde skabt sig en stor forrettning, at det sa skulde
komme igen. En stor forrettning har jo ogsaa den
tillokkelse, at han sa kunde ga omkring og se til
arbejdet, uden selv at arbejde med. Na jo! dette
var nu om den sag, men jeg har ogsaa noget sa
hjerst angaaende Dig. Visso skriver, at man vil
have Dig til at blive professor ved dekorationsakade-
mi og at Du er villig dertil. Formodentlig kommer
en advarsel for sent, men jeg vil dog skrive
den alligevel. Jeg synes, at det vilde være
en ligesom ulykke. Det vil Tager meget for meget
af Din arbejdskraft, og Din broder, som landet
trænger sa umadeligt til, at Du bruger til selv at
gjøre noget, (ja dette er skam tvivlen om, eller
blind overvurdering af Dig, det er den næstneste
virkelighed) men du ikke ode paa en flok elever,
hvorimellem der vil nok vil komme Talenter,
men ^{der} mange flere undermaale. Heller ikke
Tror jeg Du har saadanne evner som Cant i den
forstand. De unge vilde bare langt mere at Dig,
ved at fa mange gode dekorative arbejder at se
fra din haand. Nij var det som medhjælper
ved en dekorativ opgave, som Viborg, ^{paa den maade} ~~der~~ Tror jeg
Du har glimrende været som lærer. Og sa er
det min overbevisning, at det en akademi under-
visning, at det en hvor god den sa end er, er et
Tavrligt Surrogat for den undervisning en elev
far ved at hjælpe en mester. I Kunstens store Tider
er eleverne jo uddannede paa den maade. Det er i
vor fortvættede Tid, at man Tager det paa den

SKOVGAARD-MUSEET

Mappe

Nr.

25C

g. Teoretisk skolemæssig måde. Og, selv om Du
kunne kan gøre det forkvæbledes lidt mindre
forkvæbledes, så bliver dette dog halv skidt, og Du
har evner til at gøre noget udmærket. Jeg
er bange, at det er angstelighed, der overfører Din
familie underholdet, der gør det, f. eks. Tanken
på ekspansion, men Du bør være mere modig.
Så længe Du lever og har arbejdsenergi, så blæs Du
det ud, og så det er kun Tanken på pensionen, som
jeg synes vejer noget, men bør det være afgørende?
Jeg synes Du må træde på linet og løse tingene
i Lynde hånd. |
Vi har det godt her, men vi har længe haft mørkt og
dårligt vejr og et rædsomt fjær, akkurat ligesom hjemme.
Det har jo så gjort julemørket mere hjemmelig, men vi træder
alligevel på noget andet. Så mørkt som hjemme
er det jo alligevel langt fra. Nu ser det tykt, og
alt hvad vi kan se igennem den faldende sne er
hvidt. Vi har såmænd oplevet hele tre juletræer.
Juleaften havde vi selv et, som prof. Vinay egenhæ-
dig havde bundet sammen af Cypressgrene, det var
på min højde. Juledag var vi til et stort juletræ hos Gen-
nets, det var en fyr, ikke sammenbundet, og dagen efter
til et sammenbundet Cypressetræ (også ganske stort) hos
Vinays, så juletræ har vi da ikke savnet. I ferien
til Vinay og sine sønner en to dages tur med os ind til den
franske grænse, men vi må have bedre vejr, hvis det skal
blive til noget. Under disse forhold kommer
Hjalte ikke ret meget ud, men det var netop så
den dag vi var hos Vinays, og han talte det godt,
skönt han først kom hjem ved aftenstid.
Det er sandt, Du skriver jo om en auktion. Jeg
ved ikke ret hvad jeg skal sige dertil. Det er
jo mange penge, at de vil have, en mindre sum,
bryder de sig måske det ikke om, men rent der
kunne komme meget ind, jeg ved virkelig ikke hvad
der er tilbage. Skulde vi bidrage ^{af vilde} ~~til~~ noget
til auktionen, så skulde det være, for at gøre
den fyldigere, men jeg mener ikke, at der var
mening i, at vi gav afkal på noget af det som

Kom ind derfor. Kommer Cath. til at lide
mød, og der ikke er andet at tage af, så må vi
vel tænke på at hjælpe hende, men til det da
vi vil have penge til, hvad det end^{end} er, det
meningsløst at vi bidrager. Jeg vil det da ikke.
Jeg tænker også at tidens til en auktion er skidt.
Ganske vist gik Viggos auktion godt, men Hart Jensen
skriver, at der ikke følger på juleudstillingerne.
Og hvad skal jeg elendige skæppe. Tidligere var
jeg hjemme vilde det ikke blive så let for mig,
men nu, - forstanden står stille - . Ja jeg kunde
sende det ene af de to ting jeg har målt her, det
andet kan jeg ikke undvære. Det er et ganske
meent st. som jeg egentlig nok kunde have
lyst at sende til forårsudstillingen, for ellers
får jeg ganske ikke noget med det, men det
kunde jeg jo dog trods lade gå til auktion
en, men dermed måtte I vist også lade jer
nøje.

Jeg skal hilse meget fra Ingeborg, som sammen
med mig talter så meget, fordi I tager jer af vor
drenge, særlig Ebbe, i julen, det er vi ganske
glade for. Og vi talter også for Agnetas bror.
Og så hilser Thale og Trine og Else vil også
sæm føje en hilsen til.

At Cath. om 5 år skulde sende Ar. hjem, tror jeg
ikke på. Men slipper han vist ikke fra os, og
det kan jeg ikke forestille hende i.

Else løber nu omkring som en lille snurretop.
Det er umuligt at lade være at forfølge hende lidt.
Der er vel i det nye år enten som professor,
eller ej, og tak for det gamle. Og så en hel
kærlig hilsener til alle unge.

Din broder
Niels.

Det har taget et par dage
at udarbejde disse
skrivener.

SKOVGAARD-MUSEET
Mappe 44 N 25 D